

jeg hørte, saavidt jeg erindrer, ingenfinde i Fjor Winter Tale om, at Ministeriet skulde gaa. Jeg hørte ikke en Uttring fra det ærede Flertal — og ved at læse Tidenden igjennem kan man overbevise sig om, at jeg ikke tager feil —, som gif ud paa, at det ærede Ministerium skulde gaa. Saa redelig, betænksom, alvorlig og rolig var denne Situation i Fjor, denne berømmelige Politik, at man ikke engang vilde forstyrre Ministeriets Tilværelse med et Onske om, at det skulde gaa, og saa kommer man bagefter og siger: Hvorfor gif det ikke? Det forekommer mig noget mærkeligt. De Herrer skulde dog saameget som have bedt det om at gaa, men istedet for efterkom De Ministeriets Onsker og Attraa. Vi havde engang for nogle Aar siden en Finantsminister, som nu er Landsathingsmand, og han sagde: Den bedste Maade, hvorpaa De kan faae os til at gaa, er at være rigtig gode imod os og bevilge os, hvad vi ville have. Det er rimeligvis denne nye Politik, der har staaet for det ærede Flertal i Fjor Winter, og som har bragt det til at tænke som saa: Nu ville vi forgive Ministeriet med rigelige Bevillinger, saa dør det, og derfor skulle vi ikke tale om det, saa jævner det sig af sig selv, men saa skulde man heller ikke have talt om det nu, saa kunde det maasse ogsaa jevne sig af sig selv. Det forekommer mig, at for Parlamentarikere er det den bagvendte Verden at ville forlange af et Ministerium, der staaar, som det nuværende Ministerium stod i Fjor Sommer og i Fjor Winter, og bliver behandlet, som det nuværende Ministerium bliver behandlet, støttet som det nuværende Ministerium bliver støttet, at det skulde gaa sin Vej; det forekommer mig at ville være at stille alle parlamentariske Betragtninger og Principer paa Hovedet. Jeg beber bemærket, at jeg siger: Naar et Ministerium staaar saaledes og bliver behandlet saaledes, vilde det være at stille alle parlamentariske Betragtninger og Principer paa Hovedet, at forlange, at det skulde gaa. Nu spies det til, at Ministeriet har paadraget sig et stort Ansvar, ved ikke at gaa. Heller ikke denne dobbeltfaldige Betragtning kan jeg forstaa. Jeg tror, at Ministeriet har paadraget sig et stort Ansvar, men Tidspunktet for dette ligger tidligere og ligger i Sandhed langt dybere end hentet fra Ministeriets Stilling efter Bevillingen af den nuværende Finantslov. Hvorledes den senere Udvikling skal føre Retfærdiggjørelsen af disse Forhold med sig, eller klare disse Forhold, er der vistnok neppe Nogen af os, der kan dømme om nu. Men det store Ansvar, som dette Ministerium havde paataget sig, ligger tidligere, og jeg skal nævne, hvor det ligger. Det ligger deri, at Ministeriet ikke tog Hensyn til Valgdagen, og at det heller ikke et Aar efter tog Hensyn til, at det ikke havde faaet vedtaget en lovlig Finantslov. Dette vil jeg nødig have forverlet, jeg vil nødig, at der parlamentarisk

skulde kastes Bold med Ansvar for et Ministerium, og jeg kan altsaa ikke se, hvori det store Ansvar ligger for det nuværende Ministerium ved at blive siddende. Hvad vilde de Herrer have givet os i Stedet? Hvad havde det høitærede Flertal, der i Fjor Winter samlede sig om Ministeriet, at give os i Stedet? De havde ikke truffet Aftale med Nogen, siger de. De havde intet Løfte — maasse ogsaa af den Grund, at Ingen vilde give dem noget. Hvilket Ministerium vilde de have at sætte i Stedet for det nuværende, taget ud af dette Folkething, rent folkethingsparlamentarisk? Et Ministerium med samme Anskuelse? Dette Ministerium stod paa Lovens Grund ved Deres lykkelige, prisværdige Bestræbelser. Et andet Ministerium med samme Anskuelse paa Lovens Grund var altid en Forandring, og Forandring fryder. Men hvilken Garanti havde de Herrer, naar de ikke have faaet noget Løfte, hvilken moralsk, juridisk eller politisk Garanti havde de for, at dette Ministerium vilde gaa i en anden Skure? Naar vi altsaa skulle stille Maalet op for dette store Ansvar, maa vi bede det ærede Flertal her i Salen om at lade os faae Nede paa, om det efter den Udgang, efter den redelige Tilstand, som det stoffede til Veie i sidste Foraar, parlamentarisk kunde lave os Noget, hvorpaa vi kunde bygge en bedre Fremgang i Udviklingen for Fremtiden, eller om vi ikke ud af denne Politik ere nøbde til at lære Laalmodighed, indtil enten Sindene mere forstaa hinanden, eller Kræfterne blive stærke nok til med Nødvendighed at fremkalde — jeg siger ikke fremtvinge — en anden Tingenes Orden. Men det Mærkelige for mig er dog dette, at jeg ovenpaa denne Beklagelse af det ærede Flertal over dets eget Ministeriums Forbliven hører fremsætte to meget solide Bevidnelser af fremtidig Støtte for dette og for ethvert andet ligefindet Ministerium. Jeg hører dem fremsatte af den ærede Ordfører for hans Parti, og paa hans Partis Vegne. Jeg skal nærmere forklare mig. Det ærede Flertals Ordførers Udtalelser indledes med den Bemærkning: vi have Intet fortrudt. Svortil skal dog den Bemærkning? Det forekommer mig, at den spiller ind som en rent uvedkommende Lante i den hele foregaaende Bygning. Der er ligesom nogen Løvl, nogen Betænkelse, som stikker op i al den Sum af Lovprisninger over denne berømmelige Politik. Jeg skal forbigaa dette. Men saa blev der sagt, at i alle lignende Tilfælde ville vi — Flertallet, det nuværende Flertal — bære os lige saadan ad. Jeg siger, at det er en fortrinlig, klar, en usædvanlig klar Tilfjendegivelse for dette Ministerium og for dem, der maatte tage i Arb eller hvad jeg skal kalde det, enten helt eller delvis deres Embeder, om en sikker Støtte af det nuværende Folkething, saalænge Folkethinget har det nuværende Udsende, at dette vil bære sig lige saadan